

LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO NA UROCZYSTOŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP 2016 ROKU

Rzym, 8 grudnia 2016 r.
Prot. n. 198/2016

Drodzy Współbracia,

Tegoroczną, tytułarną uroczystość świętujemy pośrodku dwóch wielkich wydarzeń, jakie z woli Opatrzności Bożej są doświadczeniem całego Zgromadzenia. Pierwsze, to celebrowana dnia 5 czerwca br., długo oczekiwana kanonizacja naszego świętego Ojca Założyciela, Stanisława od Jezusa i Maryi Papczyńskiego. Z owoców tej kanonizacji ciągle czerpiemy siły i natchnienia nie tylko rozpamiętując doświadczenie tej łaski, ale przedłużając ją w postaci wielu uroczystości dziękczynnych w prowincjach, wikariatach, parafiach. Drugim wydarzeniem, którego owoce także będą miały znaczenie dla całego Zgromadzenia, jest Kapituła Generalna. Rozpocznie się ona dnia 6 lutego, a zakończenie planowane jest na niedzielę 26 lutego 2017 roku. Przypatrzmy się bliżej tym wydarzeniom, otaczając zarazem je dziękczynieniem za doznane miłosierdzie w postaci kanonizacji oraz suplikacją o posłuszeństwo Duchowi Świętemu na czas Kapituły Generalnej i po niej.

W szkole Niepokalanej Matki Pana

W serca wielu z nas zapadły słowa Ojca Świętego Franciszka, głoszącego w homilii podczas Mszy św. kanonizacyjnej, że w życiu świętego naszego Ojca Stanisława ujawniło się zwycięstwo Boga nad cierpieniem i nad śmiercią, że pozostawał on ściśle zjednoczony z męką Chrystusa i że w nim przejawiała się moc Chrystusowego zmartwychwstania. Stał się w ten sposób Ojciec Założyciel świadkiem tajemnicy zmartwychwstania dla całego Kościoła, a w nim dla nas, jego duchowych synów. Ta Ewangelia nadziei, zdaniem papieża Franciszka, „wypływa z Misterium paschalnego Chrystusa” i „promieniuje z Jego oblicza objawiającego Boga Ojca pocieszyciela strapiionych”.

Ścisłego zjednoczenia z Chrystusem cierpiącym, ukrzyżowanym i zmartwychwstałym nauczył się nasz święty Ojciec w szkole Maryi, Niepokalanej Matki Pana. Ona, arcydzieło Bożego Miłosierdzia, zanurzona od samego poczęcia w życiu Trójcy Przenajświętszej, ukształtowana przez Ojca w Duchu Świętym na Matkę Syna Bożego i zawsze wsłuchana w słowo Boga i jemu posłuszna, dla naszego Ojca Założyciela stała się wzorem człowieka nowego, prawdziwego ucznia Chrystusa. Z tego powodu, posiłkując się słowami św. Ambrożego pisał: „Maryja była kimś takim, że Jej życie może być szkołą dla wszystkich” (*Prodromus Reginae Artium*). A w medytacjach *Inspectio cordis* dodaje: „Duszo moja, dotychczas korzystałaś z ksiązek uwzględniających różne dziedziny nauki, dzisiaj przejrzyj Księgę nową, świeżą, niewidzianą, Najświętszą Bożą Rodzicielkę, Księgę – mianowicie – przez samego Boga wykonaną, napisaną i ozdobioną. Czy mógłbyś gdzie indziej znaleźć coś, czego nie miałbyś w Maryi? Czy ktokolwiek mógłby ci więcej dostarczyć z tego, co posiada Maryja? Jest to księga cnót i wszelkich doskonałości: dzieli się na tyle rozdziałów, ile cnót posiada. Wertując zatem tę Księgę, przyłóż się cały do jej studiowania, nazrywaj kwiatów tak nieodzownych dla twego stanu”.

W kontemplacji Matki Pana odnajdujemy drogę naszego powołania, a w Jej Niepokalanym Poczęciu rozpoznajemy charyzmat naszej wspólnoty zakonnej. W tym kontekście nowego znaczenia nabierają słowa św. Jana Pawła II, skierowane w 1993 roku do naszego Zgromadzenia z racji Kapituły Generalnej: „Drodzy Księża Marianie, wasze Zgromadzenie jest poświęcone Niepokalanemu Poczęciu Najświętszej Maryi Panny i jego duchowość jest wybitnie i radykalnie maryjna. Chodzi tu nie tylko o pobożność, zawsze aktualną i konieczną, ale także o program oraz o ogarniający wszystko ideał życia, jak również działalności duszpasterskiej. Niech więc wzrok wasz będzie zawsze utkwiony w Maryi. Niech każda wasza decyzja, każda inicjatywa apostołska, będą po myśli z Jej niepokalanego i bolesnego Serca”. W szkole Maryi, w Duchu Świętym, przebiegała ścieżka życia naszego świętego Ojca i dzięki temu stał się on, jak Maryja, świadkiem zmartwychwstania, znakiem tego, że miłosierdzie Ojca jest mocniejsze niż śmierć i złó świata. Jest to także nasz styl życia, obecności w Kościele i styl naszego posługiwania.

Kapituła Generalna 2017

Kapituła Generalna wraz ze związanymi z nią kapitułami prowincji i wikariatów generalnych, to czas szczególny dla Zgromadzenia. Jeśli siebie samych oraz całą naszą wspólnotę powierzamy Jezusowi, Panu historii, wydarzenia te nabierają sensu historiozbowczego, a czas odmierzany zegarkiem – *chronos*, staje się czasem zbawienia, przestrzenią sposobną i przychylną na działanie Ducha Świętego w naszym życiu

– *kairosem*. Jako Zgromadzenie mamy wyraźne znaki, wskazujące, że żyjemy w czasie zbawienia, i że Bóg w swojej Opatrzności kieruje naszym Zgromadzeniem i darzy je swoim błogosławieństwem. Wystarczy wspomnieć choćby dar kanonizacji, otrzymany w okresie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia. Ufam, że także Kapituła Generalna oraz kapituły lokalne przeżyjemy w duchu wiary i uległości Bogu, Panu historii. Z tego też powodu, w liście zwołującym Kapitułę Generalną 2017 prosiłem wszystkich współbraci i każdą wspólnotę o codzienną modlitwę: najpierw od 15 sierpnia br. o modlitwę za Zgromadzenie wg słów bł. Jerzego Matulaitisa-Matulewicza, a potem, bezpośrednio przed Kapitułą, od 27 stycznia 2017, (święto bł. Jerzego) o modlitwę Nowenną za wstawiennictwem św. Ojca Stanisława w ramach lub zamiast modlitw mariańskich.

Najbliższa Kapituła Generalna, oprócz realizacji celów określonych w naszych Ustawach (K 237), podejmie się zadania trudnego i odpowiedzialnego zarazem: pracy nad Konstytucjami i Dyrektorium. Przypomnę, że poprzednia Kapituła Generalna, celebrowana w Rzymie w dniach 4-19 lutego 2011 roku, w dekrecie nr 3 nałożyła na Przełożonego Generalnego i jego Radę obowiązek powołania Komisji ds. Konstytucji i Dyrektorium. Jej zadaniem jest dokonanie rewizji oraz zaproponowanie ewentualnych zmian i redakcji obowiązujących obecnie Konstytucji i Dyrektorium. Zgodnie z dekretem, wyniki prac Komisja ma przedstawić na najbliższej kapitule generalnej. Z tego też powodu przewidywany czas pracy Kapituły jest wydłużony o jeden tydzień: zwykle taka Kapituła trwała dwa tygodnie, tym razem planowane są trzy tygodnie. Ufam, że obrady umocnią nas wszystkich w łasce powołania i że Kapituła wypracuje takie zapisy prawne, które stosownie do nowych czasów i naszej samoświadomości wyrażą charyzmat naszej wspólnoty zakonnej. Dodam jeszcze, że prace nad naszymi Konstytucjami są odpowiedzią na oczekiwania Kościoła, który w najnowszych dokumentach domaga się takiej twórczej wierności: „Každy Instytut znów staje dziś przed koniecznością *przemyslenia na nowo Reguły*, ponieważ w niej i w Konstytucjach zawarty jest program naśladowania Chrystusa, ukształtowany przez określony charyzmat, którego autentyczność została potwierdzona przez Kościół. Ścisłejsze stosowanie Reguły stanie się dla osób konsekrowanych pewnym kryterium w poszukiwaniu właściwych form świadectwa, stosownie do potrzeb chwili, bez odchodzenia od pierwotnej inspiracji (*Vita consecrata*, p. 37).

Drodzy Współbracia,
Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP ma dla nas szczególne znaczenie: dziś odnawiamy nasze śluby zakonne, otaczamy się wzajemną modlitwą, życzliwością, troską. Pamiętajmy szczególnie o współbraciach starszych, chorych i tych, którzy w mijającym roku odeszli z tego świata, przechodząc do Domu Ojca. Jako wspólnota zakonna, zjednoczona więzami wiary, nadziei i miłości, żyjąca tym samym charyzmatem dziękujemy miłosiernemu Bogu za wielki dar kanonizacji naszego świętego Ojca Założyciela i polecamy Duchowi Świętemu nasze kapituły: generalną i prowincjale. Mamy świadomość, jak wiele zależy od naszej otwartości na światło Ducha Świętego i uległości Jego natchnieniom. Dziś szczególnie zawierzam całą naszą wspólnotę miłosiernemu Bogu i wstawiennictwu świętych, zwłaszcza Maryi Niepokalanej, świętego Ojca Założyciela Stanisława i bł. Jerzego, Odnowiciela naszego Zgromadzenia.

Immaculata Virginis Mariae Conceptio sit nobis salus et protectio!

Andrzej Pakuła MIC
Przełożony Generalny